

Ayşegül

ve minik sıpa

MİNİK SIPA

Mahallenin Sadık Amcasını tanır mısınız? Tanırsanız onun kendisi kadar inatçı bir sıpası olduğunu da bilirsiniz. Ayşegül ile Arda fırsat buldukça Sadık amcanın bu huysuz sıpasının yanına giderler:

—Gel, seninle dost olalım, dediklerinde her defasında da:

—Ben sizinle dost olmak istemiyorum, cevabını alırlardı. Yahutta sıpacık hiç duymazlıktan gelirdi.

Mahallenin Sadık amcası günün her saatinde sıpası ile bahçededir.

—Merhaba Sadık amca!

—Merhaba çocuklar! Elma ister misiniz?

Babaları hep şöyle derdi:

—Sadık amca da en az sıpası kadar inatçı! Ağaçtan düşüp bir yerlerini kırmasından korkuyorum.

Bir gün Sadık amca elma ağacına dayadığı merdivenden kaydı, yere düştü. Bacağının teki bileğinden kırıldı. Ayağını alçıya koydular. Yürüyemez oldu.

—Bütün gün kımıldamadan oturmak çok sıkıcı olmalı.

—Evet, dedi Sadık amca. Zaman geçmek bilmiyor.

—Ama çabuk iyileşirsiniz, değil mi?

—Umarım... Yalnız, bu arada sıpama kim bakacak?

—Sıpanız için üzülmeyin Sadık Amca. Biz onunla ilgileniriz.

Bu arada annelerinin hazırladığı keki verdiler. Sadık Amca bütün bunlar için onlara çok teşekkür etti.

Kırda, sıpacık dört dönüyordu.

—Karnım aç... Üşüyorum... Sadık Amca nerede?

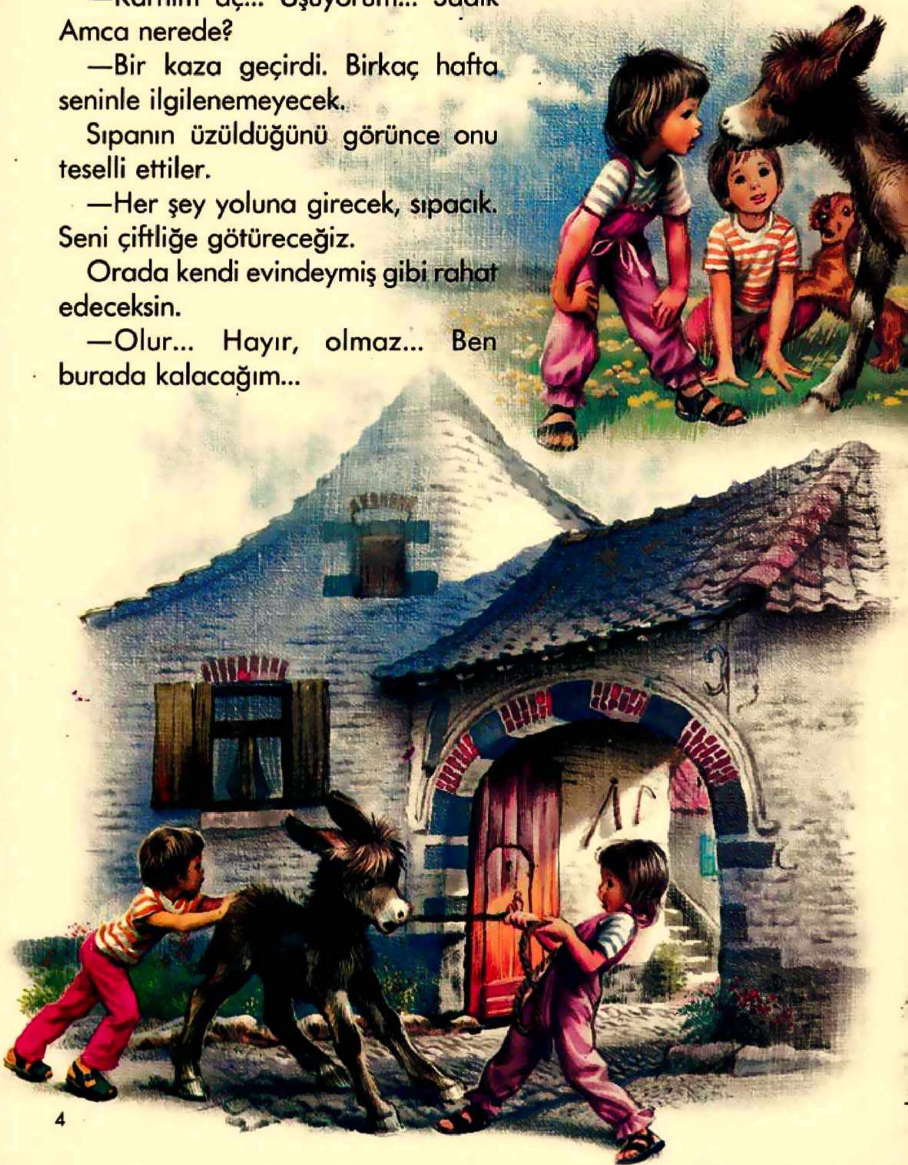
—Bir kaza geçirdi. Birkaç hafta seninle ilgilenemeyecek.

Sıpanın üzüldüğünü görünce onu teselli ettiler.

—Her şey yoluna girecek, sıpacık. Seni çiftliğe götüreceğiz.

Orada kendi evindeymiş gibi rahat edeceksin.

—Olur... Hayır, olmaz... Ben burada kalacağım...

Sonunda sıpacık karar verdi. Onu çiftliğe götürdüler.

Ayşegül olanları anlattı.

—Çiftlikte eşeğe ihtiyaç yok, dedi Kedi.

—Doğru, diye onayladı kâhya. Bir ördek ya da koyun olsa neyse...

Ama bir eşek bu!..

Ayşegül ısrar etti:

—Ona biz bakacağız, dedi. Sizinle bir ilgisi olmayacak ki!

—O zaman kabul. Onu ağıla götürüp karnını doyurun... Bunu senin hatırın için yapıyorum.

Ağıla girdiklerinde Arda hemen saman getirdi. Ayşegül de tırmıkla yerleri temizledi. Sıpacık:

—Benim karnım aç değil, dedi.

—Biraz yemelisin ama.

—Hiçbir şey istemiyorum... Dışarıya çıkmak istiyorum!

Ayşegül'ün sabrı taştı, ayağını sinirle yere vurdu. Sıpacık hemen anırmaya başladı.

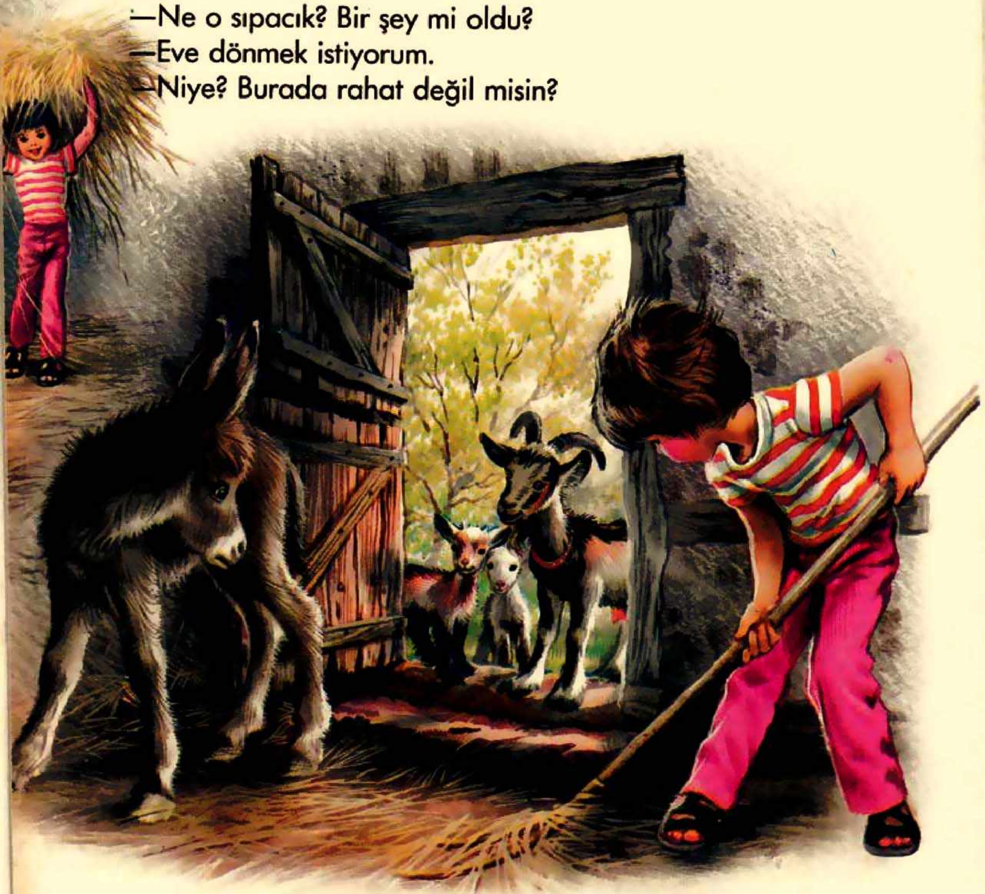
—Aii!.. Aiii!..

Bu anırtıyı duyan keçi, yavruları ile kapıda belirdi. Gözlerini açıp, sakalını oynattı.

—Ne o sıpacık? Bir şey mi oldu?

—Eve dönmek istiyorum.

—Niye? Burada rahat değil misin?

(Keçiler, eşeklerle nasıl konuşulacağını bilirler. Niçin mi? Birbirlerine benzeyen huyları ile meşhurdurlar da ondan!)

Boyuna evine gitmeyi ve Sadık Amcanın yanında olmayı isteyen sıpacağı Ayşegül dışarıya çıkarttı. Ana keçi:

—Burada bizlerle çok rahat olacağını sanıyorum, dedi.

Ayşegül de:

—Eve dönmen imkânsız dedi. Sadık Amca evinde değil. Ayağı iyileşinceye kadar akrabalarında kalacak.

—Öyleyse kalayım burada bari. Ama sen beni yalnız bırakmayacaksın değil mi Ayşegül Abla ?

—Elbette, hergün geleceğim. Seni çok sevdiğimizi biliyorsun. Ama sen bizi... Neyse geçmişi unutalım.

—Söz veriyorum: Sizi hiç üzmeyeceğim.

—Aferin sana! Bundan böyle uslu bir sıpa olacaksın. Bak ne hale gelmişsin! Bir temizliğe ne dersin?

Sıpacık yeni ortama hemen alışıvermişti. Doğrusunu söylemek gerekirse Ayşegül, bir inatçı sıpanın bu kadar uysallık göstereceğini ummamıştı. Yalnız o gün hariç: Muzip bir arı, sıpacıkla oynamaya kalkışmasaydı, çiftlik kâhyasını sinirlendiren olay da olmayacaktı. Fakat, üzerine üzerine gelen eşek arısından zavallı sıpacık öyle huylanmıştı ki...

—Defol! Yanımdan uzaklaş!..

Kuyruğu ile bu saldırıya karşı koydu, fakat arıya vuramadı.

Arı vızlayarak sıpanın üstünde ısrarla uçuyor, yaptığı pike dalışlarla onu çileden çıkarıyordu. Ve sonunda sıpacığın hırsla salladığı çifte arı yerine kâhyanın yepyeni bisikletini bulmasın mı? Ne aksilik!..

Kâhya gürültüyü duymuştu. Nefes nefese koşup geldi. Bisikletini yerde hurdaya dönmüş vaziyette görünce tepesi attı:

—Sana söylemiştim Ayşegül! Bu sıpanın başımıza dert olacağını biliyordum.

—Ama o bunu isteyerek yapmadı ki...

—Eşekler böyledir! Onları iyi tanırım! Zarar vermekten başka bir şey bilmezler.

—İnanın onun suçu yok. Arı huylandırdı onu. Bir eşek arısıydı hem de!..

—Gözümün önünden uzaklaştırın! Onu görmek istemiyorum! Hemen bir ağaca bağlayın onu!..

Ayşegül sıpaya siper oldu; sinirli kâhyanın önünden usul usul kaçtılar.

Bu gürültü üstüne Arda da koşup gelmişti. Ayşegül ile birlikte sıpacığın boynuna kalın bir urgan geçirdiler. Ucunu da yaşlı kiraz ağacına bağladılar. Sıpa bu işten hoşnut değildi.

—Ne olur bana acıyın, diye bir müddet diretti.

—Olmaz, dedi Ayşegül. Kâhyanın gözü bizde.

—Ben otlakta, fındıkla, kuzularla oynamayacak mıyım artık?

—Bir müddet evet!

İşte postacı! Ayşegül'e mektup mu var? Evet! Hem de Sadık Amca'dan geliyor:

"Sevgili Ayşegül, torunumun yanında nekâhat dönemini geçiriyorum. Doktor, kırık kemiğimin kaynamak üzere olduğunu söyledi. Burada bana çok iyi bakıyorlar. Onları çok seviyorum ve onlar için tanrıya dua ediyorum. Umarım sıpacık ile aranız iyidir. Döndüğümde bana herşeyi anlatırsınız."

İmza: Sadık Amca

Sadık Amca'nın yakında döneceğini mektuptan öğrenince sıpa, daha da uysallaşmıştı. Çünkü bu habere çok sevinmişti. Ayşegül'ün hiçbir isteğini geri çevirmemeye kendi kendisine söz verdi.

—Selâm vermeyi öğrenmeye ne dersin?

—Merhaba... Merhaba arkadaşlar!

—Dans etmeyi de öğrenebilirsin... Niye olmasın? Bak ne kadar kolay. Önce sol ayağını, sonra sağ ayağını kaldıracaksın. Bravo!.. Tamam, işte öyle!..

—Hey!.. Koşun gelin! Ayşegül abla marifetli bir eşeğe bakın neler öğretti, diye bağırdı Fındık.

Kedi bir kahkaha attı:

—Marifetli bir eşek mi? Aman ne komik!..

Fındık çok mutluydu. İnsanın inatçılık etmeyen bir arkadaşa sahip olması ne mutluluktu...

İnatçılık etmeyen bir eşek, marifetli olmasa da olurdu. Sıpacık, sabırlı ve iyi niyetli bir hayvan olmuştu. Artık sadece mutluluktan "Aiii!... Aiii!.." diye bağırıyordu. Ayşegül ile çok iyi dost oldular. Hatta kâhyanın bile öfkesi geçmişti. belki de aklına gelen yeni fikirden dolayı böyle görünüyordu.

—Ne yapıyorsun? diye sordu Ayşegül.

—Bisikletimi tamir etmek imkânsız. Ben de tekerleklerinden yararlanıp bir araba yapıyorum.

—Araba mı? Niye?

—Sıpacıkla dolaşmak için.

Sıpacığın boynuna çiçekten bir kolye taktılar. Bir de her adım atışta çalan bir çan.

Ayşegül arabaya kuruldu.

Arkadaşları da onu bisikletlerle izlediler.

Bu geziyi hiçbir zaman unutmayacaklardı.

Gökyüzünden kayıp giden kırlangıçlar:

—Merhaba! dediler.

—Nereye böyle? diye sordu koyun.

—Sadık Amca'yı görmeye gidiyorum.

Sadık Amca şimdilik ancak bastonla yürüyebiliyor. İyileşmiş sayılır. Eşeğini görünce ne kadar sevindi bilemezsiniz!

—Sıpacık yaramazlık yaptı mı hiç?

—Yapmadım, dedi sıpacık. Ne ağladım, ne çifte attım, ne de inatçılık ettim...

—Biz de ona hiç kızmadık! dedi Ayşegül.

Sıpacık ile gurur duyuyordu. Sadık Amca da öyle. Sevinçle birbirlerine sarıldılar. Eşek, eşektir. Hepsi birbirine benzer. İster iyi kalpli, ister inatçı olsunlar, verdikleri sözü hep tutarlar. Evet, dediklerini yaparlar, hayır dediklerini ise, asla. Bu macera da böyle bitti işte. Ve...

Kırlarda sere serpe kuzucuklarla, Fındıkla koşuşturan sıpacık hergün biraz daha gelişti ve büyüdü. Sadık Amca onunla ilişkilerinde daha ciddi bir tavır takınmanın zamanı geldiğine inandı. Çünkü bir dahaki yıl sonbaharda ona ilk semeri vuracaktı. Üzerine yükleyeceği buğday çuvallarını değirmene taşıyacaklar, birlikte para kazanmaya başlayacaklardı.

MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI'NIN 9.7.82 TARİH 5908 SAYILI TEBLİĞİ İLE İLKOKULLARA TAVSİYE EDİLMİŞTİR.

CEM OFSET • 0 (212) 541 61 80